

φιάλην, καὶ προσφέρουσιν, ὡς ἂν ἐνδοῖεν²⁸⁸ τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατα²⁸⁹ τῷ μέλλοντι πίνειν.

Κέλευσον δὴ, φάναι, ὦ πάππε, τῷ Σάκᾳ καὶ ἐμοὶ δοῦναι τὸ ἔκπωμα, ἵνα καὶ γὰρ καλῶς σοι πιεῖν ἐγγέας ἀνακτήσωμαι²⁹⁰ σε, ἣν δύνωμαι. Καὶ τὸν²⁹¹ κελεῦσαι δοῦναι. Λαβόντα δὲ τὸν Κῦρον, οὕτω μὲν εὖ κλύσαι τὸ ἔκπωμα, ὥσπερ τὸν Σάκαν ἑώρα, οὕτω δὲ γήσαντα τὸ πρόσωπον σπουδαίως καὶ εὐσημύονως προσενεγκεῖν καὶ ἐνδοῦναι τὴν φιάλην τῷ πάππῳ, ὥστε τῇ μητρὶ καὶ τῷ Ἀστυάγῃ πολὺν γέλωτα παρασχεῖν. Καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Κῦρον ἐκγελάσαντα ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον, καὶ φιλοῦντα ἅμα εἰπεῖν· ὦ Σάκα, ἀπόλωλας· ἐκβαλῶ σε τῆς τιμῆς²⁹². τὰ τε γὰρ ἄλλα²⁹³, φάναι, σοῦ κάλλιον οἶνοχοῶσω, καὶ οὐκ ἐκπίομαι αὐτὸς τὸν οἶνον. (Οἱ γὰρ τῶν βασιλέων οἶνοχοοί, ἐπειδὴ ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρῶσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ²⁹⁴, εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγγεάμενοι καταβροφουσί· τοῦ δὴ, εἰ φάρμακα ἐγγέουσιν, μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς²⁹⁵).

Ἐκ τούτων δὴ ὁ Ἀστυάγης ἐπισκώπτων, Καὶ τί²⁹⁶, δὴ, ἔφη, ὦ Κύρε, τὰ ἄλλα μιμούμενος τὸν Σάκαν, οὐκ ἀπεβρόφησας τοῦ οἴνου; Ὅτι Νῆ Δί', ἔφη, ἐδδοίκεν, μὴ ἐν τῷ κρατῆρι φάρμακα μεμιγμένα εἴη. Καὶ γὰρ ὅτε εἰσίας σὺ τοὺς φίλους ἐν τοῖς γενεθλίοις, σαφῶς κατέμαθον φάρμακα αὐτὸν ὑμῖν ἐγγέαντα. Καὶ πῶς, δὴ, ἔφη, σὺ, ὦ παῖ, τοῦτο κατέγνως; Ὅτι νῆ Δί', ἔφη, ὑμᾶς ἑώρων καὶ ταῖς γνώμας καὶ τοῖς σώμασι σφαλλομένους. Πρῶτον μὲν γὰρ, ἂ οὐκ ἔατε ἡμᾶς τοὺς παῖδας ποιεῖν, ταῦτα αὐτοὶ ἐποιεῖτε. Πάντες μὲν γὰρ ἅμα ἐκεκράγειτε, ἐμανθάνετε²⁹⁷ δὲ οὐδὲ ἐν ἀλλήλων· ἥδετε δὲ καὶ μάλα γελοῖως· οὐκ ἀκροώμενοι δὲ τοῦ ἄδοντος, ὠμνύετε ἄδειν ἄριστα. Λέγων, δὲ ἕκαστος ὑμῶν τὴν ἑαυτοῦ ῥώμην²⁹⁸, ἐπεὶ ἀνασταίητε ὀρχησόμενοι²⁹⁹, μὴ ὅπως ὀρχεῖσθαι³⁰⁰ ἐν ῥυθμῷ, ἀλλ' οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἐδύνασθε. Ἐπελέλυσθε δὲ παντάπασιν, σύ τε, ὅτι βασιλεὺς ἦσθα³⁰¹, οἱ τε ἄλλοι, ὅτι σὺ ἄρχων. Τότε δὴ ἔγωγε καὶ πρῶτον κατέμαθον, ὅτι τοῦτ' ἄρα ἦν ἡ ἰσχυρορία, ὃ ὑμεῖς τότε ἐποιεῖτε· οὐδέποτε γοῦν³⁰² εἰσιωπᾶτε.

Καὶ ὁ Ἀστυάγης εἶπεν, Ὁ δὲ σὸς πατήρ, ὦ παῖ, πίνων οὐ μεθύσκειται; Οὐ μὰ Δί', ἔφη. Ἀλλὰ πῶς ποιεῖ; Διψῶν παύεται³⁰³. ἄλλο δὲ κακὸν οὐδὲν πάσχει· οὐ γὰρ, οἶμαι, ὦ πάππε, Σάκας αὐτῷ οἶνοχοεῖ. Καὶ ἡ μήτηρ εἶπεν· Ἀλλὰ τί ποτε σὺ, ὦ παῖ, οὕτω τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; Τὸν δὲ Κῦρον εἰπεῖν³⁰⁴, Ὅτι, νῆ Δία, φάναι²⁶⁹, μισῶ αὐτόν· πολλάκις γὰρ με, πρὸς τὸν πάππον ἐπιθυμοῦντα προσδραμεῖν, οὗτος ὁ μιαιώτατος ἀποκωλύει. Ἀλλὰ ἵκε-

288) Μετὰ τὸν τρόπον ὥστε νὰ δύνανται νὰ δίδωσι. 289) Τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ λαμβάνηται εὐκολότατα. 290) Νὰ σὲ κερδίσω ὑπὲρ ἐμοῦ. 291) Ἀντὶ δεῖκτ. ἀντανουμίας αὐτόν, ὡς παρὰ ποιηταῖς. 292) Γεν. συντακτ. τῆς ἐκ. 293) Κατὰ τὰ ἄλλα. 294) Μικρὸν ποτήριον. 295) (Ἔνεκα) τοῦ μὴ λυσ. αὐτοῖς, εἰ ἐγγ. — διὰ νὰ μὴ τοῖς ὠφελῇ, κατ' εὐφημισμὸν, ἀντὶ, διὰ νὰ τοῖς γίνηται ὀλέθριον. 296) Διατί, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. 297) Δὲν ἐννοοῦσατε πανταλῶς ὃ εἶς τὸν ἄλλον. 298) Διηγούμενος περὶ τῆς β. 299) Μετοχὴ τελικὴ. Κ. §. 422 ζ'. 300) Οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἐδύνασθε, μὴ ὅπως ὀρχεῖσθαι — πολλῶ μᾶλλον νὰ χορεύητε.

301) β'. πρ. ἐν. τοῦ παρατ. τοῦ εἰ μὴ, κατὰ πρόσληψιν τοῦ θ' αἰτιατικῶς. 302) ἔχει αἰτιολογικὴν τινα σημασίαν. 303) Παύει τοῦ νὰ διψῇ. 304) Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐξέφερεν ὀρθὸν τὸν λόγον, ποικιλλῶν τὸν στρέφει πάλιν εἰς ἀπαρέμφατον ὑπερνοῶν τὸ: Λέγεται.